

TU NO LA CONEIXES. ELLA A TU, SÍ.

LA
NOIA
DEL
TREN

Nº1
BEST-SELLER
Regne Unit
i EUA

PAULA HAWKINS

TRADUCCIÓ D'IMMA FALCÓ

La Campana

Paula Hawkins

LA NOIA DEL TREN

Traducció d'Imma Falcó

La Campana

Títol original: *The girl on the train*
© Paula Hawkins, 2015

1a edició: juny del 2015

© de la traducció, Imma Falcó
© Edicions La Campana
Avenir, 49, bxs, 08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65
info@lacampanaeditorial.com
www.lacampanaeditorial.com

Disseny de la coberta:
Foto coberta:

ISBN: 978-84-16457-00-7
Dipòsit legal: B. 13.310-2015
Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Per a la Kate

Està enterrada sota un bedoll, baixant cap a les antigues vies del tren. La tomba està marcada amb un túmul. De fet només és una pila de pedres. No volia atraure l'atenció de la gent cap al lloc on reposa, però tampoc la podia deixar sense cap recordatori. Allà hi descansarà en pau, sense que la molesti ningú, sense cap altre so que el cant dels ocells i la fressa dels trens.

Una és una pena; dos, una alegria; tres són una nena. I d'aquí ja no passo. No sé què més ve. Sento un brogit eixordador a dins el cap i em noto la boca plena de sang. Tres són una nena. Sento les garses que es burlen de mi amb la seva rialla estrident. Porten una notícia. Una mala notícia. Ara sí que veig la seva silueta negra retallant-se contra el sol. No, no són ocells. És una altra cosa. Se m'acosta algú. Em diu alguna cosa. «¿Ho veus? Mira què m'has fet fer!»

RACHEL

Divendres, 5 de juliol del 2013

Matí

Hi ha una pila de roba a tocar de les vies del tren. Una peça color blau cel –una camisa, potser– entortolligada amb alguna cosa d'un blanc trencat. Deuen ser deixalles que algú ha llençat entre els arbustos que voregen les vies. Les podrien haver abocat els mateixos obrers que treballen en aquest tram de via; vénen sovint. Però també podria ser una altra cosa. La meva mare sempre em deia que tenia una imaginació hiperactiva. En Tom també m'ho deia. No hi puc fer res, quan veig roba llençada d'aquesta manera, una samarreta bruta o una sabata desaparellada, no puc evitar pensar en la sabata que falta i en els peus que les portaven.

El tren fa una batzegada i es posa en moviment amb un xeric. Deixem enrere la petita pila de roba i continuem avançant xino-xano cap a Londres. Al seient del meu darrere algú deixa anar un sospir d'irritació i impotència. El tren amb parada a

totes les estacions de les 8.04 d'Ashbury a Euston pot posar a prova la paciència del passatger més veterà. Se suposa que el trajecte hauria de durar cinquanta-quatre minuts, però poques vegades és així: és un tram de vies antic, decrepit, carregat de problemes de senyalització i d'obres que no s'acaben mai.

El tren continua sotraguejant a pas de tortuga entre magatzems, torres d'aigua, ponts, naus i també modestes cases d'estil victorià que donen l'esquena a les vies.

Amb el cap repenjat a la finestra del vagó, miro passar les cases pel meu costat com si fos el tràvelling d'una pel·lícula. Ningú més les veu com jo, aquestes cases. Segurament ni tan sols els seus propietaris se les miren des de la meua perspectiva. Dos cops al dia, per un moment, tinc l'oportunitat de fer un cop d'ull a dins la vida d'unes altres persones. Ho trobo reconfortant, veure uns estranys sans i estalvis a casa seva.

A algú li sona el mòbil, una cançó incongruentment alegre i optimista. Els costa despenjar i la cantarella continua sonant. Noto que els altres passatgers es mouen al seient, fan cruixir el diari, teclegen al portàtil. El tren fa una batzegada, agafa el revolt trontollant i quan s'acosta al semàfor vermell comença a frenar. Intento no alçar la vista i llegir el diari gratuït que m'han donat entrant a l'estació, però les paraules se m'esborronen davant dels ulls, no hi ha res que em capti l'atenció. Encara veig aquella pila de roba a tocar de la via, abandonada.

Dilluns, 8 de juliol del 2013

Matí

Quin descans tornar a ser al de les 8.04. No és que estigui impacient per arribar a Londres i començar la setmana... De fet no em ve ni de gust, ser a Londres. L'únic que vull és reclinar-me en aquest seient de feltre tan flonjo i sentir l'escalfor del sol que entra per la finestra; sentir el balanceig del vagó, d'aquí cap allà, d'allà cap aquí, i el ritme tranquil·litzador de les rodes fregant les vies. M'estimo més ser aquí, mirant les cases que hi ha a tocar de la via, que gairebé enlloc més.

En aquesta línia, si fa no fa a mig camí del trajecte que faig jo, hi ha un semàfor espatllat. Dic jo que deu estar espatllat, perquè gairebé sempre està vermell. La majoria de dies ens hi aturem, de vegades només uns segons i de vegades uns quants minuts seguits. Si vaig asseguda al vagó D, cosa que acostuma a passar, i el tren s'atura davant d'aquest semàfor, cosa que passa gairebé sempre, tinc una visió privilegiada de la meva casa de la vora del tren preferida: la número quinze.

La número quinze s'assembla molt a la resta de cases d'aquest mateix tram: una semiadossada d'estil victorià de dues plantes amb vistes a un jardinet estret i ben cuidat que deu fer uns sis metres de profunditat i que baixa fins a una tanca. Al darrere hi ha uns quants metres de terra de ningú que la separen de la via del tren. Me la conec de memòria, aquesta casa.

Em conec cada maó, sé de quin color són les cortines de l'habitació del pis de dalt (beix, amb un estampat blau marí), sé que s'està pelant la pintura de la finestra del lavabo i que falten quatre teules de la part dreta de la teulada.

Sé que els vespres d'estiu, quan fa bo, els ocupants d'aquesta casa, en Jason i la Jess, surten per la finestra de guillotina i s'asseuen damunt de la teulada de l'extensió de la cuina, com si fos una terrassa. Són la parella perfecta. Ell té els cabells foscos i està fornit, fort. Un home agradable d'aquells que et fan sentir protegida. Té un riure preciós. Ella és menu-deta, guapíssima, de pell clara i amb els cabells rossos i molt curts. Amb la seva estructura òssia es pot permetre un pentinat així, té els pòmuls sortits i lleugerament pigats i una mandíbula delicada.

Mentre estem aturats al semàfor, els busco amb la mirada. Moltes vegades al matí la Jess és a fora, sobretot a l'estiu, prenent-se el seu cafè. Algun cop, quan la veig allà, tinc la sensació que ella també m'està veient a mi, em fa l'efecte que m'està mirant directament i em vénen ganes de saludar-la amb la mà. Sóc massa vergonyosa. En Jason no el veig tant, passa molt de temps a fora per feina. Però encara que no hi sigui cap dels dos, intento imaginar-me què deuen estar fent. Potser aquest matí tenen tots dos el dia lliure i ella és al llit mentre ell fa l'esmorzar, o potser han sortit a córrer plegats, perquè fan coses així sovint. (En Tom i jo solíem sortir a córrer junts cada diumenge, jo for-

çant una mica el ritme i ell a mig gas perquè poguéssim anar de cantó.) O potser ella és a l'habitació de convidats, pintant; o potser s'estan duxant tots dos junts, les mans d'ella fent pressió contra les rajoles i les d'ell agafant-li els malucs.

Dimarts, 9 de juliol del 2013

Matí

La pila de roba de la setmana passada encara hi és, més plena de pols i més abandonada que dies enrere. He llegit en algun lloc que un tren et pot arrencar la roba, quan t'atropella. No és tan estrany, que la gent mori atropellada per un tren. Diuen que n'hi ha entre dos mil i tres mil casos cada any, o sigui, com a mínim una persona cada dos dies. El que no tinc clar és quantes d'aquestes morts són accidentals. Quan el tren passa lentament pel costat de la roba, m'hi fixo molt per veure si hi ha sang, però no en veig per enlloc.

El tren es para al semàfor, com sempre. Veig la Jess dreta al jardí del darrere, davant de les portes de vidre que donen al jardí. Du un vestit estampat de colors molt vius i va descalça. Té el cap girat, mirant a l'interior de la casa. Potser està parlant amb en Jason, que deu estar fent l'esmorzar. El tren comença a bellugar-se lentament i jo continuo amb els ulls clavats en la Jess, en casa seva. No vull veure les altres cases. Sobretot, no

vull veure la casa que hi ha quatre portes més avall, la que abans era casa meva.

Vaig viure al vint-i-tres de Blenheim Road durant més de cinc anys i hi vaig ser increïblement feliç i terriblement desgraciada. Ara no hi puc ni mirar. Va ser la meva primera casa. Ja no era casa dels meus pares, ni un pis compartit amb més estudiants: la meva primera casa. No suporto mirar-la. Bé, sí que la puc mirar, sí que la miro, sí que la vull mirar, però no vull, intento no mirar-la. Cada dia em dic a mi mateixa que no hi haig de mirar, i cada dia hi miro. No ho puc evitar, encara que no vulgui veure res del que hi ha, encara que cada cosa que veig em faci mal. Encara que recordi tan clarament com em vaig sentir aquella vegada que vaig mirar i em vaig adonar que la meva cortina de lli color crema de l'habitació de dalt ja no hi era i que l'havia substituït alguna cosa d'un rosa infantil. Encara que em vingui a la memòria el mal que em va fer veure l'Anna regant els rosers del costat de la tanca amb la samarreta estrenyent-li la panxa arrodonida i encara que em mossegués els llavis tan fort que m'hi vaig fer sang.

Tanco els ulls amb totes les meves forces i compto fins a deu, quinze, vint. Ja està, ja ha passat, ja no es veu res. Entrem a l'estació de Witney i la deixem enrere. A mesura que la perifèria es va fonent amb el nord llardós de Londres, el tren comença a accelerar el ritme i els ponts plens de grafitis i els edificis abandonats i amb els vidres trencats prenen el relleu de les cases adossades. A mesura que ens anem acostant a Euston, em vaig

posant més neguitosa. La pressió augmenta. ¿Com serà el dia d'avui? A la dreta de la via, uns cinc-cents metres abans d'arribar a l'estació, hi ha un edifici baix i brut de formigó. En un dels laterals, algú hi ha pintat: «LA VIDA NO ÉS UN PARÀGRAF». Penso en el fardell de roba del costat de la via i se'm fa un nus immens a la gola. Ni la vida és un paràgraf ni la mort és un parèntesi.

Dimecres, 10 de juliol del 2013

Matí

Cada cop fa més calor. No són ni dos quarts de nou, però hi ha tanta humitat que ja fa xafogor.

Aquest matí no veig ni en Jason ni la Jess i tinc una desil·lusió. És absurd, ja ho sé. Escruto la casa, però no hi ha res a veure. Les cortines de baix són obertes, però les portes de vidre estan tancades i s'hi reflecteix el sol. La finestra de guillotina de dalt també està tancada. En Jason deu ser fora per feina. Em sembla que és metge. Deu treballar per a alguna organització estrangera. Ha d'estar sempre localitzable i amb una bossa feta dalt de tot de l'armari. Si hi ha un terratrèmol a l'Iran o un tsunami a l'Àsia, ho deixa estar tot, agafa la bossa i al cap de poques hores ja és a Heathrow, a punt per sortir volant a salvar vides.

La Jess, amb els seus estampats cridaners, les seves Conver-

se, la seva bellesa i la presència que té, treballa a la indústria de la moda. O potser en el negoci musical, o en publicitat... També podria ser estilista o fotògrafa. I també és molt bona pintant. Té una gran vena artística. Ja la veig a l'habitació de convidats de dalt, amb la música a tota pastilla, la finestra oberta, un pinzell a la mà i una tela enorme repenjada a la paret. S'hi estarà fins a la mitjanit. En Jason sap que no l'ha de molestar, quan treballa.

En realitat no la veig, és clar. No sé ni si pinta, ni si en Jason té un riure fantàstic, ni si la Jess té uns pòmuls preciosos. Des d'aquí no li puc veure l'estructura facial, i a en Jason no li he sentit mai la veu. No els he vist mai de prop; quan jo vivia una mica més avall ells encara no eren en aquesta casa. S'hi van traslladar després que jo me n'anés, ara fa dos anys, però no sé exactament quan. Diria que vaig començar a fixar-m'hi deu fer un any, i de mica en mica, a mesura que passaven els mesos, es van anar convertint en unes persones importants a la meua vida.

Tampoc sé com es diuen, així que els he hagut de batejar jo. El nom de Jason l'hi vaig posar perquè té un atractiu d'estrella de cinema britànic, no tipus Depp o Pitt, sinó més aviat Firth o Jason Isaacs. I Jess perquè queda bé amb Jason i perquè fa per a ella, tan guapa i fresca. Fan una bona parella, un equip. Són feliços, es nota. Són com jo abans, són en Tom i jo fa cinc anys. Són el que he perdut, són tot el que vull ser.

Dijous, 11 de juliol del 2013

Matí

No puc parar de pessigar-me la tireta del dit índex. Està humida, se m'ha mullat aquest matí rentant la tassa de cafè. Està enganxifosa, bruta, i això que aquest matí era neta. No me la vull treure, perquè el tall és fondo. La Cathy no hi era, quan vaig arribar a casa, així que me'n vaig anar a la bodega i em vaig comprar dues ampolles de vi. Me'n vaig beure una i llavors vaig pensar que podia aprofitar que ella no hi era per fer-me un bistec amb ceba vermella confitada i una amanida. Un àpat bo i saludable. Em vaig tallar la punta del dit trossejant les cebes. Devia anar a al lavabo a rentar-me'l, en acabat em devia estirar una estona i després em devia oblidar de la cuina, perquè em vaig despertar cap a les deu i vaig sentir la Cathy i en Damien que parlaven. Ell es queixava que era fastigós com ho havia deixat tot. La Cathy va pujar a veure'm, va picar amb suavitat a la porta i la va obrir una miqueta. Va ficar el cap a dins i em va preguntar si estava bé. Jo em vaig disculpar sense saber ben bé per què exactament. Em va dir que no passava res, però que ho netegés una miqueta, si no em sabia greu. Hi havia sang a la taula de tallar i la cuina feia pudor de carn crua; el bistec s'havia quedat damunt del taulell i s'estava tornant gris. En Damien no em va ni saludar. Es va limitar a fer que no amb el cap quan em va veure i va pujar cap a l'habitació de la Cathy.

Quan ja s'havien ficat al llit em vaig recordar que no m'havia begut la segona ampolla. La vaig obrir, em vaig asseure al sofà i em vaig posar a mirar la tele amb el volum molt baix perquè ells no la sentissin. No recordo ni què mirava, però en algun moment em devia sentir sola, o feliç, o el que fos, perquè em van agafar ganes de parlar amb algú. Devia ser una necessitat de contacte superior a mi, i a part d'en Tom no tenia ningú a qui trucar.

No tinc ganes de trucar a ningú altre, només a en Tom. Segons el registre de trucades del meu mòbil li vaig trucar quatre vegades: 11.02, 11.12, 11.54 i 12.09. Veient la duració de les trucades, calculo que li devia deixar dos missatges. Potser fins i tot s'hi va posar, però no recordo haver parlat amb ell. Sí que me'n recordo d'haver-li deixat el primer missatge. Em sembla que em vaig limitar a demanar-li que em truqués. Suposo que els dos cops li devia demanar el mateix, així que tampoc és tan greu.

El tren s'atura amb un sotrac davant del semàfor vermell i alço els ulls. La Jess està asseguda al jardí del darrere, prenent un cafè. Té els peus damunt la taula i el cap tirat enrere, prenent el sol. Em fa l'efecte que darrere seu veig una ombra, algú que es belluga: en Jason. Tinc ganes de veure'l, de mirar ni que sigui un moment aquella cara tan maca. Vull que surti a fora, que es posi darrere d'ella com fa moltes vegades, que li faci un petó al cap.

Ell no surt i ella aixeca el cap. Hi ha alguna cosa diferent en la manera com es mou avui. Sembla com si no fos tan lleugera, com si tingués un pes a sobre. Vull que en Jason surti i estigui amb ella, però quan el tren arrenca d'una batzegada i comença a avançar pesadament, encara no ha donat senyals de vida. Està sola. De cop i volta, sense pensar-hi, em trobo mirant directament a dins de casa meva i no puc apartar-ne els ulls. Les portes que donen al jardí estan obertes de bat a bat i la llum entra fins a la cuina. No n'estic segura, no sé si l'he vist de debò o m'ho estic imaginant... ¿És a la pica, rentant plats? ¿Hi ha una nena petita asseguda en una d'aquelles hamaques per a bebès damunt la taula de la cuina?

Tanco els ulls i deixo que la foscor creixi i s'escampi fins que aquest sentiment de tristesa es transforma en una cosa pitjor: un record, un flashback. No li vaig dir només que em tornés la trucada. Ara me'n recordo, estava plorant. Li vaig dir que encara l'estimava, que l'estimaria sempre. «Sisplau, Tom, sisplau, necessito parlar amb tu. Et trobo a faltar.» No no no no no no no.

Ho he d'assumir, no serveix de res intentar negar-ho. No em trauré aquest malestar en tot el dia, seran onades que van i vénen –ara amb més força, després menys, i després un altre cop amb tota l'embranchida–; em notaré aquest nus a la boca de l'estómac, l'angoixa de la vergonya, la cremor a la cara... i hauré de tancar els ulls molt fort, com si volgués fer-ho des-

aparèixer tot. No pararé de repetir-me en tot el dia que coses més greus he fet, que pitjor és caure en públic o escridassar un desconegut enmig del carrer. Vaig llegir un llibre d'una exalcohòlica que explicava que havia ofert sexe oral a dos homes diferents alhora, dos homes que acabava de conèixer en un restaurant en un concorregut carrer de Londres. Ho vaig llegir i vaig pensar: «Jo no estic tan malament.» Així de baix està el llistó.

Tarda

M'he passat tot el dia pensant en la Jess, incapaç de concentrar-me en res que no fos el que he vist aquest matí. ¿Per què he tingut la sensació que hi havia alguna cosa que no anava bé? L'expressió de la cara no l'hi podia veure, a aquella distància, però quan l'he mirat he tingut la sensació que estava sola. Que se sentia sola. Potser estava... Potser ell és fora, en un d'aquells països on vola de tant en tant per dedicar-se a salvar vides. Potser el troba a faltar i pateix per ell, encara que sap que hi ha d'anar.

És clar, que el troba a faltar, igual que jo. És amable i fort, com han de ser els marits. I són un equip. Ho veig, sé com són. Aquesta força i aquesta sensació de protecció que irradia ell no vol dir que ella sigui feble. Ella també és forta en un altre sentit: té unes sortides tan agudes que el deixa a ell bocabadat i admirat. És capaç d'identificar el quid de qualsevol

qüestió, fer-ne la dissecció i analitzar-la, quan els altres amb prou feines han tingut temps de dir bon dia. A les festes moltes vegades ell li agafa la mà, tot i que ja fa anys que estan junts. Es respecten mútuament i no se subestimen mai.

De cop i volta em sona el mòbil a dins la bossa i faig un bot. Dues noies que van assegudes a l'altra banda del vagó m'observen i després es miren l'una a l'altra amb un somriure. No sé què pensen de mi, però sé que no és res de bo. Busco el telèfon amb el cor accelerat. Sé que tampoc serà res de bo. Miro la pantalla. És en Tom. Dubto només un segon i llavors despenjo.

—¿Rachel?

Durant els primers cinc anys de coneixe'ns no em va dir mai Rachel, sempre Rach. Si de cas Shelley, alguna vegada, perquè sabia que no ho suportava i es petava de riure veient com m'empipava de mala manera, tot i que al final se m'escapava el riure a mi també, perquè no podia evitar que me l'encomanés.

—Rachel, sóc jo —fa amb una veu apagada, com si estigués molt cansat—. Escolta, no pots continuar fent això, ¿entesos? —Jo no dic res. El tren està reduint la velocitat i som gairebé davant de la casa, de la meva antiga casa. Em vénen ganes de dir-li «Surt a fora, posa't a la gespa, que et vegi»—. Sisplau, Rachel, no et pots passar la vida trucant-me. Has de fer un pensament —Se'm fa un nus dur com una pedra a la gola, llis i tossut.

No puc empassar. No puc parlar—. ¿Rachel? ¿Ets aquí? Ja sé que no estàs bé, em sap molt de greu per tu, de debò, però... Jo no et puc ajudar, i a l'Anna la traspalsen molt, aquestes trucades constants, ¿m'entens? Jo ja no et puc ajudar. Vés a Alcohòlics Anònims o algun lloc així. Sisplau, Rachel. Avui quan pleguis de la feina vés-te'n a una reunió d'Alcohòlics Anònims.

M'arrenco la tireta immunda de la punta del dit i observo la pell pàl·lida i arrugada de sota i la sang seca enganxada a les vores de l'ungla. Pressiono el centre de la ferida amb l'ungla del dit gros de la mà dreta fins que noto un dolor agut i calent i es torna a obrir la ferida. Continco la respiració. Comença a sagnar. Les noies de l'altra banda del vagó em miren amb cara inexpressiva.

MEGAN

Un any abans

Dimecres, 16 de maig del 2012

Matí

Sento el tren que s'acosta. Em sé el ritme de memòria. Accele-
ra sortint de Northcote Station, agafa el revolt sotraguejant i
aleshores comença a frenar estrepitosament, de vegades amb
un xerric de frens quan s'atura al semàfor, a un parell de cente-
nars de metres de casa. El cafè és damunt de la taula, fred, però
s'està massa bé al llit i em fa massa mandra aixecar-me i fer-
me'n un altre.

De vegades ni tan sols miro com passen els trens, només els
escolto. Al matí, asseguda aquí, amb els ulls tancats i sentint el
taronja intens del sol a les parpelles, podria ser a qualsevol lloc.
Podria ser al sud d'Espanya, a la platja. Podria ser a Itàlia, a les
Cinque Terre, amb aquelles cases precioses de colors i els trens
transportant els turistes amunt i avall. Podria ser a Holkham,
sentint cridar les gavines, amb gust de sal a la boca i un tren
fantasma passant per les vies rovellades, uns quants centenars
de metres més enllà.

Avui el tren no s'atura, passa sotraguejant a poc a poc. Sento les rodes passant per sobre del canvi d'agulles, gairebé noto el sotrac. No veig les cares dels passatgers i sé que només són gent que va cap a Euston a treballar darrere una taula, però puc fantasiejar amb viatges més exòtics, amb aventures al final del trajecte i més enllà. Mentalment, hi vaig moltes vegades, a Holkham. És curiós que, en matins així, encara hi pensi amb tant d'afecte i tanta enyorança, però és així. El vent pentinant l'herba, el color plom del cel sobre les dunes, la casa que cau a trossos, infestada de rates i plena d'espelmes, pols i música... Ara sembla un somni.

Noto com se m'accelera una mica el cor.

Sento les seves petjades pujant les escales, crida el meu nom.

—¿Vols un altre cafè, Meg?

S'ha trencat l'encanteri, estic desperta.

Dimarts, 14 d'agost del 2012

Matí

Sóc davant de l'armari mirant per enèsima vegada un penjador ple de vestits preciosos, l'armari perfecte per a l'encarregada d'una galeria d'art petita però d'avantguarda. No hi ha res que faci per a una cangur. Mare de Déu, si només la paraula ja

em fa venir arcades. Em poso texans i una samarreta i em recullo els cabells enrere. No em molesto ni a posar-me maquillatge. ¿Quin sentit té que em posi guapa per passar-me tot el dia amb un bebè?

Baixo les escales tota decidida, gairebé buscant brega. L'Scott és a la cuina fent cafè. Es gira cap a mi amb un somriure d'orella a orella i de seguida em canvia l'humor. En lloc de morros, acabo fent un somriure. M'ofereix un cafè i em fa un petó.

No té cap sentit donar-li les culpes a ell: va ser idea meva. No m'hi va obligar ningú, a oferir-me per cuidar-los la criatura a una parella del meu carrer. En aquell moment vaig pensar que podia ser divertit. Quin disbarat, devia tenir un moment de bogeria. D'avorriment, de bogeria, de curiositat...

M'hi va animar l'Scott... quan l'hi vaig suggerir va ser com si veiéss el cel. Es pensa que si passo temps amb bebès em vindrà l'instint maternal. De fet m'està produint l'efecte contrari. Quan marxo de casa seva surto disparada cap a casa a treure'm corrents la roba, ficar-me a la dutxa i treure'm l'olor de bebè de sobre.

Com trobo a faltar aquells dies a la galeria, ben arreglada, ben pentinada, parlant amb gent adulta d'art, de cinema o de res en concret. No parlar de res en concret seria molt millor que les converses que tinc amb l'Anna. Com es pot ser tan insulsa! Suposo que abans potser sí que tenia alguna cosa a dir per ella mateixa, però ara tot gira al voltant de la nena: ¿Ja va prou abrigada? ¿No va massa abrigada? ¿Quanta llet ha pres? I a

més sempre és allà, de manera que la major part del temps tinc la sensació que sóc només una peça de recanvi. La meva feina consisteix a vigilar la nena mentre l'Anna descansa, donar-li un respir. ¿Un respir de què, exactament? A més sempre té una mena de neguit estrany. Sóc conscient de la seva presència en tot moment, vigilant, mirant de gairell. Cada cop que passa un tren s'encongeix, i si sona el telèfon fa un bot. «És que són tan fràgils, ¿oi?», diu. I en això li haig de donar la raó.

Surto de casa i recorro els cinquanta metres de Blenheim Road que ens separen de casa seva com si em pesessin les cames. Avui no és ella qui m'obre la porta, sinó el marit. En Tom, amb l'americana i les sabates ja posades, que se'n va treballar. Està guapo, vestit així. No tant com l'Scott (és més baixet i més pàl·lid i té els ulls una mica massa junts, quan te'l mires de prop), però no està malament. Em fa un somriure de Tom Cruise, se'n va i ens quedem només ella, el bebè i jo.

Dijous, 16 d'agost del 2012

Tarda

He plegat!

Quin pes que m'he tret de sobre, tinc la sensació que tot és possible. Sóc lliure!

Estic asseguda a la terrassa, esperant que ploqui. L'Scott tri-

garà més o menys una hora a arribar i l'hi hauré d'explicar. L'empenyament només li durarà un minut o dos, ja el compensaré. A més a més, no em penso passar el dia escarxofada a casa: he fet plans. Podria fer un curs de fotografia, o posar una parada, podria vendre joies. O fins i tot aprendre a cuinar.

Vaig tenir un professor a l'escola que un dia em va dir que era una experta en l'art de reinventar-me. En aquell moment no vaig entendre per què m'ho deia, em vaig pensar que ho deia per dir, però m'ha acabat agradant la idea. Fugitiva de casa dels pares, amant, esposa, cambrera, encarregada d'una galeria d'art, cangur, i unes quantes coses més. Així que: ¿Què voldré ser demà?

No anava amb la idea de plegar, simplement m'ha sortit així. Estàvem totes dues assegudes a la taula de la cuina, ella amb la nena a la falda. En Tom acabava d'entrar un moment a agafar alguna cosa, o sigui que també hi era, prenent-se un cafè, i tot plegat m'ha semblat ridícul, no tenia cap sentit, que jo fos allà. És més, em sentia incòmoda, com si fos una intrusa.

–He trobat una altra feina –he dit sense pensar-hi–, així que no podré continuar venint.

L'Anna se m'ha quedat mirant... Jo crec que no s'ho ha cregut. S'ha limitat a dir:

–Oh, quina pena.

Però s'ha notat que no ho deia de debò. Més aviat semblava que s'hagués tret un pes de sobre. Ni tan sols m'ha preguntat

quina mena de feina era. Encara sort, perquè no duia pensada cap mentida convincent.

En Tom m'ha mirat una mica sorprès.

—Et trobarem a faltar —m'ha dit, però també és mentida.

L'única persona a qui li sabrà greu és l'Scott, així que m'haig de pensar què li explico. Potser li diré que el Tom em tirava els trastos i així ho matem.

Dimarts, 25 de setembre del 2012

Matí

Aquest matí m'he despertat molt d'hora, però almenys he dormit unes quantes hores, que comparat amb la setmana passada ja és molt. M'he aixecat fresca i tot del llit, així que en lloc d'asseure'm a la terrassa he decidit anar a fer un volt.

És agradable anar pel carrer tan d'hora, abans que obrin les escoles, abans que la gent surti cap a la feina; els carrers són buits i nets, i el dia ple de possibilitats.

Deixo el parc enrere i baixo cap a Roseberry Avenue. Si ara pugés cap a la dreta passaria per davant la meva galeria —la meva antiga galeria, ara un aparador buit—, però no vull, encara em fa mal. Em vaig esforçar molt perquè anés bé, però no vaig encertar ni el lloc ni el moment —no hi ha demanda d'art, a la perifèria, almenys tal com està l'economia—. En lloc d'això

giro a la dreta, passo per davant del Tesco Express i per l'altre pub, el pub on va la gent de la nostra zona, i torno cap a casa. Noto com un pessigolleig a la panxa, m'estic començant a posar nerviosa. Tinc por d'ensopegar amb els Watson. Sempre estic molt incòmoda, quan els veig. Es veu d'una hora lluny que no tinc cap feina nova, que els vaig dir una mentida perquè no volia continuar treballant per a ells.

Més aviat em passa quan la veig a ella. En Tom senzillament m'ignora. Però jo crec que l'Anna s'ho pren tot com si fos una cosa personal. Està clar que pensa que la meva curta carrera com a cangur es va acabar per culpa d'ella o per culpa de la criatura. De fet no va tenir res a veure amb la criatura, tot i que seria més fàcil d'estimar si no es passés el dia fent el ploricó. Tot plegat és molt més complicat, però, evidentment, a ella no l'hi puc explicar. En fi, que suposo que és un dels motius que m'hagi tancat a casa, per no veure'ls. Una part de mi desitjaria que se n'anessin a viure a una altra banda. Em consta que a ella això no li agrada: odia la casa, odia viure entre les coses de l'exdona d'ell, odia els trens.

A la cantonada m'aturo i faig un cop d'ull al pas subterrani. Continuo caminant. El carrer és buit, no hi ha ni rastre d'en Tom ni de l'Anna... i aquella part de mi tan aficionada al teatre s'endú una certa desil·lusió.

RACHEL

Divendres, 12 de juliol del 2013

Matí

Avui no hi ha gaire gent, al meu vagó. No tinc ningú al costat. Com que no em mira ningú, repenjo el cap a la finestra i tanco els ulls.

Em desperta el xerric del tren quan frena. Hem arribat al semàfor. A aquesta hora del matí, en aquesta època de l'any, el sol incideix de ple a la part el darrere de les cases que voregen la via i les omple de llum. Gairebé puc notar l'escalfor d'aquest sol matinal a la cara i als braços mentre esmorzo asseguda a taula, amb en Tom davant meu, els meus peus descalços damunt dels seus, que sempre estan molt més calents, i els ulls mirant el diari. Veig com em somriu i com em puja el rubor des del pit fins al coll, com em passava sempre quan em mirava d'aquella manera.

Parpellejo molt fort i en Tom ja no hi és. Encara estem aturats al semàfor. Veig la Jess al jardí, i darrere seu un home que

surt de dins de la casa. Porta alguna cosa a la mà —una tassa de cafè, potser—. Quan me'l miro m'adono que no és en Jason. És més alt que ell, més esvelt, més fosc de pell. Deu ser un amic de la família, o el germà d'ella o d'en Jason. S'inclina per deixar les tasses a la taula metàl·lica del jardí. És un cosí d'Austràlia que ha vingut a passar un parell de setmanes; o l'amic de tota la vida d'en Jason, el padrí de bodes. La Jess camina cap a aquest home, li agafa la cintura amb les mans i li fa un petó llarg i profund. El tren es posa en marxa.

La Rachel agafa cada matí el mateix tren. Sap que cada dia s'atura en un semàfor vermell i que des d'allà veurà els jardins del darrere d'una renglera de cases.

En una d'aquestes cases hi viu una parella que la Rachel no pot evitar mirar cada vegada. Fins i tot els ha batejat, com si els conegués: són la Jess i en Jason. A ella li sembla que tenen una vida perfecta. Tant de bo ella pogués ser igual de feliç que ells.

Fins que un dia veu una escena que la deixa de pedra. Dura només un minut, perquè el tren de seguida es torna a posar en marxa; però n'hi ha hagut prou.

De sobte tot ha canviat. Ara la Rachel té l'oportunitat d'entrar en unes vides que fins a aquest moment només havia mirat de lluny, i no la pensa deixar escapar. S'ha acabat ser només la noia del tren.

«El narrador que millor t'enganya d'aquest any és la protagonista de *La noia del tren*. Voto per ella.» The Times

«Hawkins ha escrit un thriller intel·ligent i mordaç que ofereix als lectors una visió de 360 graus del desig, l'amor, el matrimoni i el divorci.» Good Housekeeping

«Quina col·lecció de personatges, quina situació, quin llibre! És Alfred Hitchcock per a una nova generació.» Terry Hayes

Traduïda a 42 llengües.

DreamWorks n'ha comprat els drets cinematogràfics.

